

Vrnila se je v celico in videla neprestano Kristusa pred seboj, Marijo Magdaleno, ki se sklanja in briše solze z lasmi.

V Tildini duši se je nenadoma preobrnilo. V nedeljo po maši se je spovedala. Obljubila je, da bo povedala pred sodiščem vse, da ničesar ne bo zatajila. Od tistega dne je čutila dušni mir. Bog je stopil iz megle, skozi katero ga je doslej gledala, in je stal jasen in svetel pred njo. Zdaj šele se je rodilo v nji globoko kesanje za vse, kar je storila. Pred njenimi duševnimi očmi ni plaval zaplodek, živ otrok je vstajal iz spomina, kri njene krvi... A njena roka, ustvarjena za ujčkanje, je bila segla po njegovem vratu, mati je postala krvnik. Ni ga pokrila s poljubi, s krvavimi madeži ga je odela čez in čez. Ne v topli vodi, v mrzli studenčnici ga je okopala, nato ga je krstila z neblagoslovljeno vodo, ko duše v njegovem telesu več bilo ni. Pokopala ga je na vrtu ko mrhovino, ni nasadila cvetic na njegov grob ne mu lučke prižgala. Le pes je vohal po njem, ga kopal, kakor da se v svoji živalski pameti zaveda krivice in je cvilil za njim. Ni ga dvignila iz zibke, da bi mu pela uspavanko, v grozi in dežju ga je ukradla zemskemu počitku in ko blazna bežala z bremenom, ki ni bilo breme, a je bilo težje kot polovica sveta. Ni zgorel v ognju njene ljubezni, v gorečih plamenih je v nič zogljenel...

»Oj, joj, joj!« je vpilo v njenem srcu, ko je gledala v svojo dušo, v svojo bridko krivdo, v svoj s strahotami omračen spomin. Računala je mesece... Spoznala je, da bi bil Ivanček zdaj leto star, kodrolas ko angelček. Gledal bi, se smejal materi, iztegal ročice, grizel z zobmi in cepetal z nogami: »Mama, mama...« Ona bi ga vzela v naročje... Občutila je neznano blaženost, ki se je prelila skozi njene ude. Videla je očeta: iz njegovega obraza se je izluščil smeh, iztegnil je prste in jih držal vnučku nasproti; ta jih je grabil...

Tako živo, tako globoko se je zamislila v tisti raj, kakor da ga v resnici doživlja in kakor da dete ni zgorelo v hlevu. Bilo ji je, kakor da ne sedi na svoji jetniški postelji in z nasmeškom na svojem bledem obrazu globoko razmišlja v svoji duši. Prišel je zli duh in ji je pošepnil na uho: »Kdo bi bil vama jesti dal?« In ona se ga je branila: »Molči, hudoba! Kako pa tisoči drugih ljudi živijo?«

PETER LOBODA: MADONA

Prebudila se je v sedanjost. Trdo blazino je občutila pod seboj. Deček je izginil... Pokopala ga je davna bojazen sramote, sestrine jeze, očetovega srda, govorjenja ljudi, vsega, vsega... Bolelo jo je, kakor bi jo bil kdo z jermeni tepel, ko je pomislila, da bi bilo zdaj vse to že končano, prestano, da bi bil prvi detetov nasmeh vse ubil, da bi bila prva njegova beseda očarala ljudi... Ljudje naglo vzgorijo, a naglo pozabijo, naglo obsovržijo, a tudi vzljubijo naglo. Pol leta trpljenja, tuge in sramovanja, prihranjena so leta muke, greha in očitkov. Ljudje bi ob njeni sreči, ob ljubkosti otroka pozabili na greh... Toda ona je izbrala zločin, strah in grozo, stene ječe in leta kazni...

»Moj Bog, zakaj vse to?« je zastokala.

Ni slišala babice, ki se je nagnila do Adele: »In še misli, da bo oproščena. Šla je celo k obhajilu...«

Tilda je ječala. Rajši bi bila prestala trojen porod ko leto ječe. Rajši deset let zasramovanja kot strašno muko dolgočasja in družbo